

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dany Mazákové a soudců Mgr. Ondřeje Rotta a Mgr. Olgy Mičanové ve věci

žalobce: [REDACTED], narozený dne [REDACTED]
bytem [REDACTED]
toho času ve výkonu trestu ve věznici [REDACTED]
zastoupený advokátem Mgr. Františkem Drlíkem
sídlem Starobranská 327/4, 787 01 Šumperk

proti
žalované: **Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti ČR**, IČO 00025429
sídlem Vyšehradská 427/18, 128 10 Praha 2

o písemnou omluvu a o zaplacení 100 000 Kč

k odvolání žalované proti rozsudku Okresního soudu v Jičíně ze dne 14. prosince 2022 č. j. 11 C 224/2017-448 ve znění doplňujícího usnesení ze dne 6. ledna 2023 č. j. 11 C 224/2017-451 a doplňujícího usnesení ze dne 23. května 2023 č. j. 11 C 224/2017-478

takto:

- I. Rozsudek okresního soudu se v odvoláním napadených výrocích I a II **potvrzuje**.
- II. Ve výrocích IV a V se rozsudek okresního soudu **mění** takto:
 1. Žalovaná je povinna nahradit žalobci náklady řízení před okresním soudem 61 241,73 Kč, a to k rukám České republiky, na účet Okresního soudu v Jičíně.
 2. Žalovaná je povinna nahradit České republice na účet Okresního soudu v Jičíně náklady řízení 13 201 Kč, a to do tří dnů od právní moci rozsudku.

- III. Žalovaná je povinna plně nahradit žalobci náklady odvolacího řízení, jejichž výše bude určena v samostatném usnesení, a to k rukám České republiky, na účet Okresního soudu v Jičíně.

Odůvodnění:

1. Okresní soud v záhlaví uvedeným rozsudkem žalované uložil, aby do 3 dnů od právní moci rozsudku zaslala žalobci písemnou omluvu ve znění: „Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti České republiky se omlouvá žalobci [redacted] za to, že jej v době od 20. 6. 2016 do 4. 7. 2016 v rámci výkonu trestu ve věznici [redacted] umístila na vězeňskou celu mezi kuřáky.“ (výrok I), a aby mu současně zaplatila nemajetkovou újmu 3 000 Kč, vzniklou tím, že žalobce byl v době od 20. 6. 2016 do 4. 7. 2016 při výkonu trestu ve věznici [redacted] umístěn do cely společně s kuřáky (výrok II). V části, kterou se žalobce domáhal po žalované zaplacení 97 000 Kč, okresní soud žalobu zamítl (výrok III), žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení (výrok IV) a žalované uložil nahradit České republice na účet Okresního soudu v Jičíně náklady řízení 74 442,73 Kč (výrok V).
2. Žalobce svůj žalobní nárok odůvodnil tvrzením, že vykonával trest odnětí svobody ve věznici [redacted] a že v rámci tohoto výkonu trestu byl v době od 20. 6. 2016 do 4. 7. 2016 přemístěn na celu určenou pro kuřáky a „více trestané“ osoby. Žalobce přitom souhlasil s tím, aby byl umístěn s recidivisty, ale nedal souhlas, aby byl umístěn do cely s kuřáky. Tím došlo k porušení § 2 odst. 2 a § 15 zákona o výkonu trestu odnětí svobody a žalobce utrpěl újmu, neboť je astmatik se závažnými problémy a byl bez svého souhlasu umístěn ke kuřákům. Proto se domáhal náhrady újmy formou peněžitého plnění ve výši 100 000 Kč (tj. 3 500 Kč za každý den, kdy byl umístěn na cele s kuřáky) a rovněž formou písemné omluvy.
3. Okresní soud na základě provedených důkazů dospěl k závěru, že žalobce v rámci výkonu trestu odnětí svobody dne 9. 6. 2015 oznámil, že mu vadí obývat ložnici společně s odsouzenými kuřáky. Tím ve smyslu § 23 odst. 7 vyhlášky č. 345/1999 Sb. požádal, aby nebyl umístěn při výkonu trestu odnětí svobody do jedné cely s kuřáky. Ani dodatečně žalobce nedal souhlas k tomu, aby byl umístěn na jedné cele s kuřáky, a nebylo prokázáno, že by odvolal své prohlášení z 9. 6. 2015. Přesto byl žalobce v době od 20. 6. 2016 do 4. 7. 2016 umístěn do jedné cely společně s kuřáky, což je v rozporu s ustanovením § 23 odst. 7 vyhlášky č. 345/1999 Sb. a došlo tím k ohrožení zdraví žalobce ve smyslu § 2 odst. 2 zákona č. 169/1999 Sb. Přitom právo žalobce na zdraví je chráněno čl. 7 Listiny základních práv a svobod. Z toho okresní soud dovodil, že tímto došlo k nesprávnému úřednímu postupu dle § 13 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem, a že za toto pochybení odpovídá žalovaná. Na základě toho okresní soud uzavřel, že žalobci přísluší dle § 31a odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb. právo na náhradu přiměřeného zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu. Za přiměřené zadostiučinění považoval okresní soud omluvu a finanční zadostiučinění v celkové výši 3 000 Kč (200 Kč za každý den, který musel žalobce strávit v cele s kuřáky).
4. O náhradě nákladů řízení okresní soud rozhodl s odůvodněním, že žalobce byl v řízení úspěšný co do základu svého nároku, a proto by měl s ohledem na posouzení výše nároku soudem mít právo na plnou náhradu nákladů dle § 142 odst. 3 o. s. ř. Avšak žalobce přiznání tohoto práva nepožadoval, a proto okresní soud toto právo nepřiznal žádnému z účastníků. S ohledem na výše uvedený závěr současně okresní soud uložil žalované povinnost nahradit náklady řízení státu.

5. Proti rozsudku, a to pouze do výroků I, II, podala žalovaná odvolání. Vnesla v něm námitku promlčení. Tvrdila, že žalobce svůj nárok uplatnil až po uplynutí zákonné šestiměsíční promlčecí lhůty, neboť žalobu podal u soudu dne 31. 10. 2017 a u žalované svůj nárok uplatnil až po výzvě soudu dne 15. 7. 2020, přičemž se žalobce musel dozvědět o jemu vzniklé nemajetkové újmě a o tom, kdo za ni odpovídá, nejpozději ke dni 4. 7. 2016, kdy byl na základě svého výslovného souhlasu opětovně umístěn na celu mezi nekuřáky. Žalovaná proto navrhla, aby odvolací soud rozhodnutí okresního soudu změnil a žalobu zcela zamítl.
6. Žalobce s odvoláním nesouhlasil a navrhoval rozsudek v odvoláním napadeném rozsahu potvrdit. Namítal, že žalovaná svou námitku uplatnila opožděně v rozporu s principem koncentrace řízení teprve až v odvolacím řízení. Uplatnění námitky promlčení považoval žalobce rovněž v rozporu s dobrými mravy, což odůvodnil tím, že žalovaná námitku promlčení vnesla až po 6 letech vedení soudního řízení. Rovněž tvrdil, že se na Ministerstvo spravedlnosti se svým nárokem obrátil již v roce 2016, a že teprve v roce 2017 mu žalovaný oznámil, že jeho nárok odmítá. Teprve poté se proto obrátil na soud. Proto považoval svůj nárok za uplatněný včas. Doplnil, že když mu přišla výzva, aby žádost doplnil, byl přemístěn do jiné věznice, nemohl se dostat k žádaným informacím a výzvě navíc nerozuměl, protože není vystudovaný právník.
7. Krajský soud po zjištění, že odvolání bylo podáno včas a osobou oprávněnou (§ 201 a 204 odst. 1 o. s. ř.), přezkoumal napadené rozhodnutí a dospěl k závěru, že odvolání není důvodné.
8. Odvolací soud v první řadě odkazuje na odůvodnění rozsudku okresního soudu, který ve věci provedl úplné dokazování, z provedených důkazů učinil odpovídající skutkové závěry, na daný případ aplikoval příslušná ustanovení zákona a na základě skutkových zjištění učinil správné právní závěry. K závěru okresního soudu, že žalobci za újmu, jež mu vznikla tím, že byl bez svého souhlasu umístěn v cele spolu s kuřáky, náleží přiměřené zadostiučinění ve formě omluvy a peněžité náhrady ve výši celkem 3 000 Kč, proto odvolací soud nemá, co dalšího dodat. Ostatně ani žalovaná skutkové či právní závěry okresního soudu ve svém odvolání nijak nezpochybnila.
9. S ohledem na obsah odvolání se však odvolací soud musel (nově) zabývat vnesenou námitkou promlčení.
10. K tomu je nejprve třeba uvést, že neobstojí argument žalobce, že by odvolací soud tuto námitku nemohl zkoumat, protože byla žalovanou vnesena až v průběhu odvolacího řízení. Nejvyšší soud totiž dospěl k závěru, že *námitku promlčení lze vznést kdykoli v průběhu řízení až do jeho pravomocného skončení, tedy i v odvolacím řízení, přičemž námitku promlčení uplatněnou až v odvolacím řízení nelze považovat za novou skutečnost ve smyslu ustanovení § 205a o. s. ř., neboť nemá charakter skutkového tvrzení, nýbrž jde o námitku, která má hmotněprávní důsledky projevující se v tom, že byla-li vnesena důvodně, došlo k zániku nároku, tj. subjektivní právo přestalo být vnesením námitky promlčení vynutitelné* (viz rozsudek sp. zn. 33 Odo 631/2004 ze dne 30. listopadu 2005). V téže věci však Nejvyšší soud současně dovodil, že *při posuzování důvodnosti námitky promlčení vnesené až v odvolacím řízení již nelze přiblížit k novým skutečnostem a důkazům, které nelze v odvolacím řízení přípustně uplatnit s ohledem na zásadu „neúplné apelace“*. Proto odvolací soud zkoumal tuto námitku pouze ve světle již provedených důkazů.
11. Jak zcela správně uzavřel okresní soud, v daném případě byl předmětem posouzení nárok žalobce na náhradu nemajetkové újmy podle § 31a odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem. Tento zákon obsahuje rovněž speciální ustanovení o délce a běhu promlčecí lhůty, a v tomto rozsahu se zde neuplatní obecná ustanovení zákona

č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku (k tomu viz například rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 2387/2012 ze dne 23. dubna 2013).

12. Ustanovení § 32 odst. 3 věta první zákona č. 82/1998 Sb. hovoří, že *nárok na náhradu nemajetkové újmy podle tohoto zákona se promlčí za 6 měsíců ode dne, kdy se poškozený dozvěděl o vzniklé nemajetkové újmě, nejpozději však do deseti let ode dne, kdy nastala právní skutečnost, se kterou je vznik nemajetkové újmy spojen*. Současně je však třeba aplikovat též § 35 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb., dle kterého *promlčecí doba neběží ode dne uplatnění nároku na náhradu škody do skončení předběžného pojednání, nejdéle však po dobu 6 měsíců*.
13. Je možno souhlasit s tvrzením žalované, že žalobce tím, že byl v období od 20. 6. 2016 do 4. 7. 2016 umístěn na celu s kuřáky, se musel nejpozději poslední den tohoto časového období dozvědět, že mu tímto byla způsobena jím tvrzená nemajetková újma, i o tom, že za takto vzniklou újmu odpovídá žalovaná. Subjektivní šestiměsíční promlčecí lhůta proto za každý jednotlivý den takto způsobené újmy počínala běžet tímto každým dnem zvlášť, a proto za poslední den musela začít běžet nejpozději dne 4. 7. 2016 (k tomu srovnej rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 446/2012 ze dne 14. srpna 2013). Žalovaná tvrdila, že žalobce u ní uplatnil svůj nárok až po výzvě okresního soudu, a to dne 15. 7. 2020. Z přípisu samotné žalované ze dne 14. 1. 2021 (žalobce jej předložil již v řízení před okresním soudem a ve spisu okresního soudu je založen na č. l. 274) však k tomu odvolací soud zjistil, že žalobce podal žalované (první) žádost, jíž uplatnil svůj nárok na náhradu předmětné nemajetkové újmy, již dne 29. 8. 2016. Z přípisu současně vyplývá, že žalovaná vyzvala svým podáním ze dne 29. 5. 2017 žalobce k doplnění jeho žádosti a že k této výzvě žalobce žádné doplnění neučinil. Proto žalovaná řízení o žádosti žalobce ukončila svým interním záznamem ze dne 13. 9. 2017.
14. Na základě toho je třeba uzavřít, že promlčecí lhůta (za poslední den újmy) počala žalobci běžet nejpozději dne 5. 7. 2016, dne 29. 8. 2016 (po uplynutí jednoho měsíce a 26 dnů) se podáním žádosti žalobce u žalované ve smyslu § 35 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb. přerušila na dobu 6 měsíců. Znovu proto počala běžet dnem 28. 2. 2017 (protože v roce 2017 měl měsíc únor pouze 28 dnů) a po uplynutí zbývajících 4 měsíců a 5 dnů dnem 3. 7. 2017 marně uplynula. Žaloba ve věci shora rubrikované totiž byla u soudu podána až dne 31. 10. 2017. Námitku promlčení, vznesenou žalovanou, by tudíž bylo možno považovat za důvodnou.
15. Odvolací soud se však k námitce žalobce ještě musel zabývat tím, zda takto vznesená námitka promlčení není v rozporu s dobrými mravy.
16. Otázkou posouzení, zda námitka promlčení není v rozporu s dobrými mravy, a zda z tohoto důvodu by bylo možno k jinak důvodně vznesené námitce nepřihlížet, se opakovaně zabývala judikatura Nejvyššího soudu i Ústavního soudu.
17. Nejvyšší soud již ve svém rozsudku sp. zn. 30 Cdo 2574/2010 ze dne 15. června 2011 uzavřel, že *výkon práva namítat promlčení uplatněného nároku může být sbledán v rozporu s ustanovením § 3 odst. 1 občanského zákoníku, byl-li toliko prostředkem umožňujícím poškodit jiného účastníka právního vztahu, zatímco dosažení vlastního smyslu a účelu sledovaného právní normou by zůstalo vedlejší a z hlediska jednajícího by bylo bez významu. Jednalo by se tak sice o výkon práva, který je formálně se zákonem v souladu, avšak šlo by o výraz zneužití tohoto subjektivního práva (označované rovněž jako šikana) na úkor druhého účastníka, a tedy o výkon v rozporu s dobrými mravy. Tyto okolnosti by přitom musely být naplněny v natolik výjimečné intenzitě, aby byl odůvodněn tak významný zásah do principu právní jistoty, jakým je odepření práva uplatnit námitku promlčení*.

18. Ve svém rozsudku sp. zn. 30 Cdo 4776/2014 ze dne 19. 10. 2016 Nejvyšší soud formuloval závěr, že *uplynutí promlčecí doby je třeba považovat za nezaviněné především v takových případech, kdy účastníkově nejednání (neuplatnění nároku) je s ohledem na konkrétní okolnosti věci možné považovat za projev slušnosti, čestnosti, poctivosti účastníka, jemuž bylo uplynutí promlčecí doby ku prospěchu, nebo je obecně srozumitelné (ospravedlnitelné) s ohledem na výjimečné obtíže, s nimiž bylo uplatnění nároku spojeno.* S odkazem na svou předchozí judikaturu zde Nejvyšší soud mimo jiné zopakoval, že se *dobrymi mravy rozumí souhrn společenských, kulturních a mravních norem, jež v historickém vývoji osvědčují jistou neměnnost, vystihují podstatné historické tendence, jsou sdíleny rozhodující částí společnosti a mají povahu norem základních. Těmto normám zásadně neodporuje, namítá-li někdo promlčení práva uplatňovaného vůči němu, neboť institut promlčení přispívající k jistotě v právních vztazích je institutem zákonným, a tedy použitelným ve vztahu k jakémukoliv právu, které se podle zákona promlčuje. Jestliže by však výkon práva namítat promlčení uplatněného nároku byl toliko prostředkem umožňujícím poškodit jiného účastníka právního vztahu, zatímco dosažení vlastního smyslu a účelu sledovaného právní normou by pro něj zůstalo vedlejší a z hlediska jednajícího by bylo bez významu, jednalo by se sice o výkon práva, který je formálně se zákonem v souladu, avšak šlo by o výraz zneužití tohoto subjektivního práva (označované rovněž jako šikana) na úkor druhého účastníka, a tedy o výkon v rozporu s dobrými mravy.* Nejvyšší soud ale též uvedl, že *omluva je projevem slušnosti, a stát, způsobí-li újmu, by se za ni měl omluvit i nad rámec výslovného požadavku poškozeného, že ... má-li být stát určitým etalonem chování svých občanů, jeví se být nezbytným, aby námitku promlčení nároku na náhradu nemajetkové újmy osobní povahy v podobě poskytnutí omluvy vznášel z důvodů důležitých, jež odpovídají smyslu a účelu promlčení. A že ... je třeba přiblížit též ke skutečnosti, že činnost státu by měla být mimo jiného efektivní, vykonávaná nestranně a ve veřejném zájmu.*
19. Současně je třeba zmínit, že Ústavní soud ve svém nálezu sp. zn. III. ÚS 450/20 ze dne 28. dubna 2020 mimo jiné uzavřel, že *na stát coby účastníka řízení nutno klást vyšší požadavky, co se týká akceptovatelnosti jeho některých procesních postupů a obrany, zvláště je-li pasivně legitimován v řízení o náhradě škody (újmy), již měl při výkonu své činnosti způsobit. Takový přístup vychází z preference ochrany jednotlivce a jeho základních práv v situacích, kdy stát musí odčinit jím způsobenou křivdu.*
20. Odvolací soud na základě posouzení okolností daného případu a s přihlédnutím k principům, jež formulovala výše zmíněná judikatura, uzavřel, že uplatnění námitky promlčení je v tomto případě možno shledat rozporné s dobrými mravy. Jednak nelze přehlédnout postup žalované – státu, který v daném případě byl v postavení silnějšího, protože má odpovídající aparát, jenž by měl být schopen řádně a v přiměřené lhůtě posoudit nároky žalobce. Ten (coby osoba bez právního vzdělání, omezená na svobodě a bez dostatečných příjmů) měl k uplatnění svého práva ztížený přístup. Přesto žalovaná na výzvu žalobce, doručenou již dne 29. 8. 2016 (tedy krátce po tom, co žalobci újma vznikla), reagovala až přípisem ze dne 29. 5. 2017 (tj. po 9 měsících) a poté bez jakéhokoli vyrozumění žalobce věc bez dalšího založila. V těchto okolnostech odvolací soud shledává výjimečné obtíže, s nimiž bylo v daném případě uplatnění nároku spojeno. Dále je třeba zmínit, že žalovaná následně nechala proběhnout řízení před soudem prvního stupně, které zahrnovalo poměrně obsáhlé dokazování, aby teprve poté, co okresní soud vyhlásil svůj rozsudek, vznesla námitku promlčení. Žalovaná navíc tvrdila, že žalobce svůj nárok u ní předběžně uplatnil až dne 15. 7. 2020, ač se ukázalo, že tak původně učinil již o 4 roky dříve. Ne nepodstatné pro posouzení otázky dobrých mravů je rovněž ta okolnost, že z dokazování v řízení před soudem prvního stupně vyplynulo, že zaměstnanci žalované se pokusili pozměnit obsah úředního záznamu, ve kterém žalobce vyslovil svůj nesouhlas s tím, aby byl umístěn do cely společně s kuřáky. Za této situace odvolací soud shledává uplatnění námitky promlčení v rozporu s obecnou zásadou dobrých mravů. Konečně je k tomu třeba uvést, že zadostiučinění žalobce spočívá v pouhé omluvě žalované a v poskytnutí pro stát zcela zanedbatelné peněžité náhrady, proto zásah do práv žalované je naprosto bezvýznamný oproti tomu, že se žalobci dostane spravedlivého zadostiučinění.

21. Z výše uvedených důvodů odvolací soud rozsudek okresního soudu v odvoláním napadeném rozsahu ve věci samé potvrdil (§ 219 o. s. ř.).
22. V rámci přezkumu rozhodnutí však současně odvolací soud dospěl k závěru, že okresní soud nesprávně formuloval výroky, jimiž rozhodl o nákladech řízení účastníků a nákladech řízení, které vznikly státu.
23. Okresní soud v odůvodnění rozsudku správně uzavřel, že na daný případ dopadá ustanovení § 142 odst. 3 o. s. ř. Byl to totiž žalobce, kdo co do základu svého nároku zcela uspěl, přičemž výše peněžité náhrady záležela na úvaze soudu, a proto je to právě žalobce, komu náleží plná náhrada nákladů řízení. Odtud se odvíjí i správná úvaha okresního soudu, že s ohledem na ustanovení § 148 odst. 1 o. s. ř. je žalovaná povinna zcela nahradit státu jeho náklady řízení. Okresní soud však nesprávně uzavřel, že náklady státu tvoří i náklady právního zastoupení žalobce. I když v daném případě žalobci samotnému žádné náklady nevznikly, protože žalobci (coby v řízení zcela osvobozenému od placení soudních poplatků) byl ustanoven zástupce soudem, a proto náklady jeho zastoupení nese stát, nejedná se o náklady řízení, jejichž náhradu by bylo možno přisoudit postupem dle § 148 o. s. ř. V rozhodnutí o nákladech řízení je proto třeba odlišit povinnost žalované nahradit žalobci jeho náklady řízení tvořené náklady za právní zastoupení, od nákladů, které v řízení vznikly státu, a jež má žalovaná povinnost rovněž nahradit.
24. Náklady žalobce za řízení před okresním soudem tvoří pouze náklady jeho právního zastoupení, jak je již okresní soud přiznal (i vyplatil) ustanovenému zástupci žalobce v celkové výši 61 241,73 Kč. S ohledem na to, že žalobci soud ustanovil právního zástupce z řad advokátů při současném úplném osvobození žalobce od placení soudních poplatků, je žalovaný povinen nahradit náklady řízení žalobce za jeho zastoupení, a to na účet státu, který tyto náklady nese.
25. Žalovaná jako v řízení neúspěšný účastník je současně povinna nahradit náklady řízení, které vznikly státu, což jsou v daném případě náklady ve formě svědečného a znalečného celkem 13 201 Kč
26. Z těchto důvodů odvolací soud změnil rozsudek okresního soudu ve výrocích IV a V tak, že jedním samostatným výrokem uložil žalované povinnost nahradit žalobcovy náklady řízení (v tomto případě se splatností na účet státu) a dalším samostatným výrokem uložil žalované rovněž povinnost nahradit náklady řízení státu (§ 220 o. s. ř.).
27. V odvolacím řízení zcela uspěl žalobce, má proto vůči žalované též právo na náhradu nákladů odvolacího řízení (§ 142 odst. 1 o. s. ř., § 224 odst. 1 o. s. ř.). I zde platí, že náklady za právní zastoupení žalobce je žalovaná povinna nahradit na účet státu, který tyto náklady nese, neboť žalobci byl právní zástupce ustanoven soudem. A protože dosud právnímu zástupci žalobce nebyla soudem přiznána odměna a náhrada nákladů za odvolací řízení, není možné její výši stanovit tímto rozhodnutím odvolacího soudu. Z těchto důvodů odvolací soud rozhodl jen co do základu o povinnosti žalované, nahradit zcela tyto náklady, jejichž výše bude stanovena samostatným rozhodnutím teprve poté, až bude právnímu zástupci jeho odměna a náhrada nákladů pravomocně přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí je dovolání přípustné, dospěje-li dovolací soud k závěru, že rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu nebyla řešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím

soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak. Takové dovolání se podává do dvou měsíců ode dne doručení rozhodnutí odvolacího soudu u soudu, který ve věci rozhodoval v prvním stupni s tím, že bude adresováno Nejvyššímu soudu České republiky v Brně. Dovolání lze podat pouze z důvodu nesprávného právního posouzení věci (§ 237 a § 241a o. s. ř.).

Nebudou-li povinnosti, stanovené vykonatelným rozhodnutím, plněny dobrovolně, lze se u soudu domáhat výkonu tohoto rozhodnutí.

Hradec Králové 19. září 2023

JUDr. Dana Mazáková v. r.
předsedkyně senátu